

sætte overtallige Dommere i de kollegiale Retter, men jeg tror, at Udviklingen vil føre med sig, at disse overtallige Dommere maa gaa ind i det regulære Tal, og at det vil være nødvendigt at lette Politimestrene ved Oprettelsen af flere Embeder. Det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Nygart) skal dog ikke af den Grund blive urolig for de Sparsommelighedsgrundsætninger, han prædikede, og i hvilke jeg er saa inderlig enig med ham. Jeg mener nemlig, at der gennem en Begrænsning af Underdommernes Antal vil kunne indvindes det Beløb, som vil være nødvendigt til Forøgelse af Underdommernes og Politimestrenes Antal.

Tilbage staar saa kun en eneste Bestemmelse. Det er den, jeg før hentydede til, som jeg er meget betænkelig ved og ikke vil kunne tiltræde, naar der ikke gives mig meget gode Grunde. Det er Bestemmelsen i Lovforslagets § 12, hvorefter ogsaa Amtsfuldmægtige skal kunne blive Sagførere i Kraft af denne Fuldmægtigvirksomhed paa samme Maade som Fuldmægtige hos Sagførere, Dommere og Politimestre. Det er et Spørgsmaal, som var under meget nøje Overvejelse ved Retsreformens Affattelse. Forinden var Forholdet det, at Amtsfuldmægtige kunde blive Sagførere. Ganske vist havde Amtet kun en noget fjernere, men dog enikkeringe Forbindelse med Retsplejen, navnlig laa Aktionsmyndigheden hos Amterne. Men ved Retsreformen blev disse Forhold forandret, da blev denne Forbindelse mellem Amtskontoret og Retsplejen løst, idet navnlig Aktionsmyndigheden gik over til Statsadvokaterne. Som det udtrykkelig udtales i Retsreformens Motiver, har man ment, at efter at Amterne var traadt ud af Forbindelse med Retsplejen, var den Uddannelse, som en Amtsfuldmægtig faar paa Kontoret, ikke at stille ved Siden af den Uddannelse, som en Sagførerfuldmægtig, en Dommerfuldmægtig, en Politifuldmægtig faar med Hensyn til Retsplejen — i andre Retninger nok, men ikke med Hensyn til Retsplejen —, derfor mente man, at man ikke fremtidig burde give Amtsfuldmægtigene Ret til at blive Sagførere. Man gav en liberal Overgangsbestemmelse for de Amtsfuldmægtige, som allerede var i Virksomhed, men man mente ikke fremtidig at kunne give de ny tilkommende Adgang til at blive Sagførere. Dette tror jeg er fuldkommen rigtigt. Og var det rigtigt, da man gav Retsplejereformen, maa det formentlig ogsaa være rigtigt den Dag i Dag. Thi det gælder fremdeles nu som tidligere, at Amtskontorerne kun har en yderst fjern Forbindelse med Retsplejen, og at der

derfor ikke kan være Tale om, at de kan erhverve en lignende Uddannelse for Retsplejen paa et Amtskontor som ved at være Fuldmægtig hos en Sagfører, en Dommer eller en Politimester. Og hvis man vilde antage, at det skulde være tilstrækkeligt til at blive Sagfører, at man har været Fuldmægtig paa et Amtskontor, maatte man vel gaa videre. Jeg kan f. Eks. da ikke se, hvorfor man saa ikke skulde medtage Justitsministeriets Assistenten. Der er vel ingen Tvivl om, at en Assistent i Justitsministeriet kommer i langt nærmere Forbindelse med Retsplejen — han ser meget mere — end en Fuldmægtig paa Amtskontorerne. Skulde Amtsfuldmægtigene med, skulde ogsaa Justitsministeriets Assistenten med, og jeg antager, at der ogsaa kunde findes andre paa juridiske Kontorer ansatte, der vilde finde, at de havde fuldkommen saa stort Krav paa at komme med som Amtsfuldmægtigene. Jeg vilde derfor mene, at det paa dette Punkt var rigtigt at blive staaende ved den Ordning, som Retsreformen har indført. Men, som jeg begyndte med at sige, jeg vil dog ikke i dette Øjeblik tage endeligt Standpunkt til dette Spørgsmaal. Jeg ved jo ikke, hvilke Grunde den højtærede Minister kan have at anføre udover de yderst knappe Bemærkninger, som findes i Lovforslagets Motiver. Jeg smigrer mig med at sige, at jeg altid er tilgængelig for Grunde; det er jeg ogsaa i dette Tilfælde, og hvis jeg faar gode Grunde, kunde jeg maaske ogsaa gaa med til § 12. Ellers beklager jeg, at jeg paa dette ene Punkt maa tage Afstand fra Lovforslaget og den højtærede Minister, som jeg ellers paa alle andre og langt væsentligere Punkter er enig med.

Som ærede Medlemmer vil forstaa af, hvad jeg har sagt, venter jeg, at Lovforslaget bliver Genstand for en Udvalgsbehandling, og hvis der derfor ikke skulde blive stillet Forslag i saa Henseende fra anden Side, vil jeg paa et senere Tidspunkt tillade mig at fremkomme med et saadant Forslag. Foreløbig skal jeg i Henhold til, hvad jeg har sagt, tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Gunnar Fog-Petersen: Den Række Ændringsforslag til Retsplejeloven, der her er foreslaet, skyldes jo for en ikke ringe Del det Udvalg af praktiske Jurister, som blev nedsat ved Lovens Vedtagelse i sin Tid med den Opgave at følge dens Indarbejdelse i det praktiske Liv og stille de Ændringsforslag dertil, som maatte kræves. Resten af Ændringsforslagene skyldes den højt-